

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА
НА
„СТРАХЛИВИЯ“
ВЪЛК ГОШО

© Николаѝ Пенчев, автор, 2017 г.
© Надежда Кацарова, художник, 2017 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2017 г.

ISBN 978-954-398-499-2

Чичо Нуки

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА „СТРАХЛИВИЯ“ „ВЪЛК ГОШО“

С картинките на Надежда Кацарова

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“, 2017 г.

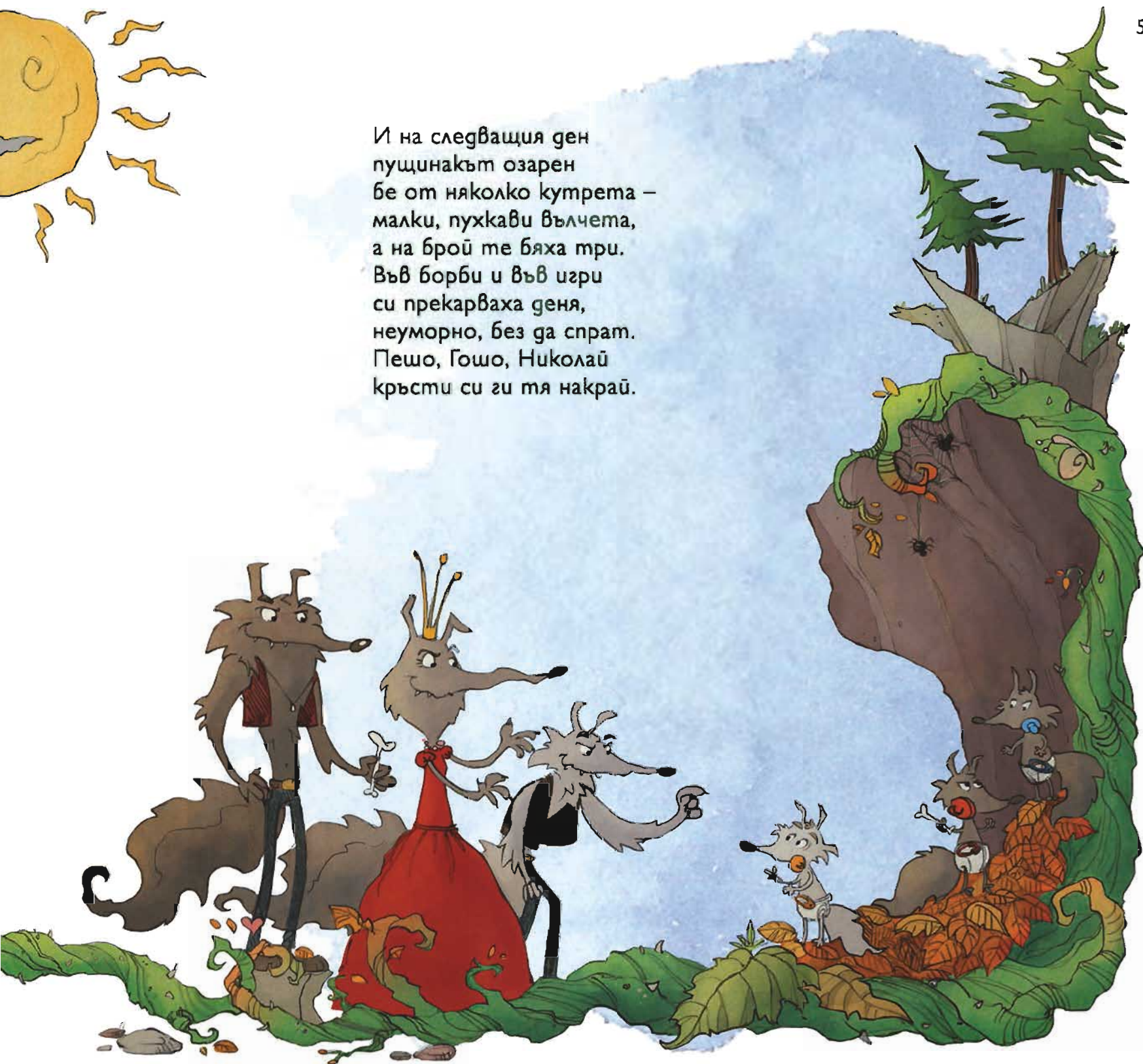
В един страшен пущинак,
целия в тъма и мрак,
криеше се зла вълчица
на люта глутница царица.

Страшно святкаха очите
и проблясваха зъбите,
нокти дълги и извити
в лапите ѝ бяха скрити.

А пък другите вълчасти,
силни пъргави юнаци,
обикалят търпеливо,
гонят далеч всичко живо.

А свирепата вълчица
си лежеше кротко свита,
в тъмното сама се скри,
време беше да рого.

И на следващия ден
пущинакът озарен
бе от няколко кутрета –
малки, пухкави вълчета,
а на брой те бяха три.
Във борби и във игри
си прекарваха деня,
неуморно, без да спрат.
Пешо, Гошо, Николай
кръсти си ги тя накрай.

Във гората стана страшно,
 няма място безопасно,
 Глутницата всички гони,
 а отпред кам' вихрогони
 тичат страшната вълчица
 майка, с нейните дечица.
 С нокти дълги, с зъби остри
 и не искат с тях да постят
 Пешо, че и Николай,
 никои от тях страх не знай.

Но се случи нещо лошо,
 че страхлив излезе Гошо!
 Неговото поведение
 будеше недоумение.
 Вместо страшно да ръмжи,
 да разкъсва със зъби,
 да преследва всичко живо
 и да се оглежда диво,
 той се криеше страхливо,
 щом като се чуе шум,
 и не искаше навън
 с глутницата да излиза.
 Леле, вижте му каприза!

Вместо зайци да лови,
по цял ден му дай да спи
и не иска през гората
да препуска с своите братя.
Предпочита във почуда
да се гони с пеперуда.
Майка му гълча го строго,
бой изяде също много.
Другите му двама братя
хапах го по краката,
та дано кат' види кръв
смел да стане като лъв!
Ала смел не стана Гошо,
от кръв ставаше му лошо.

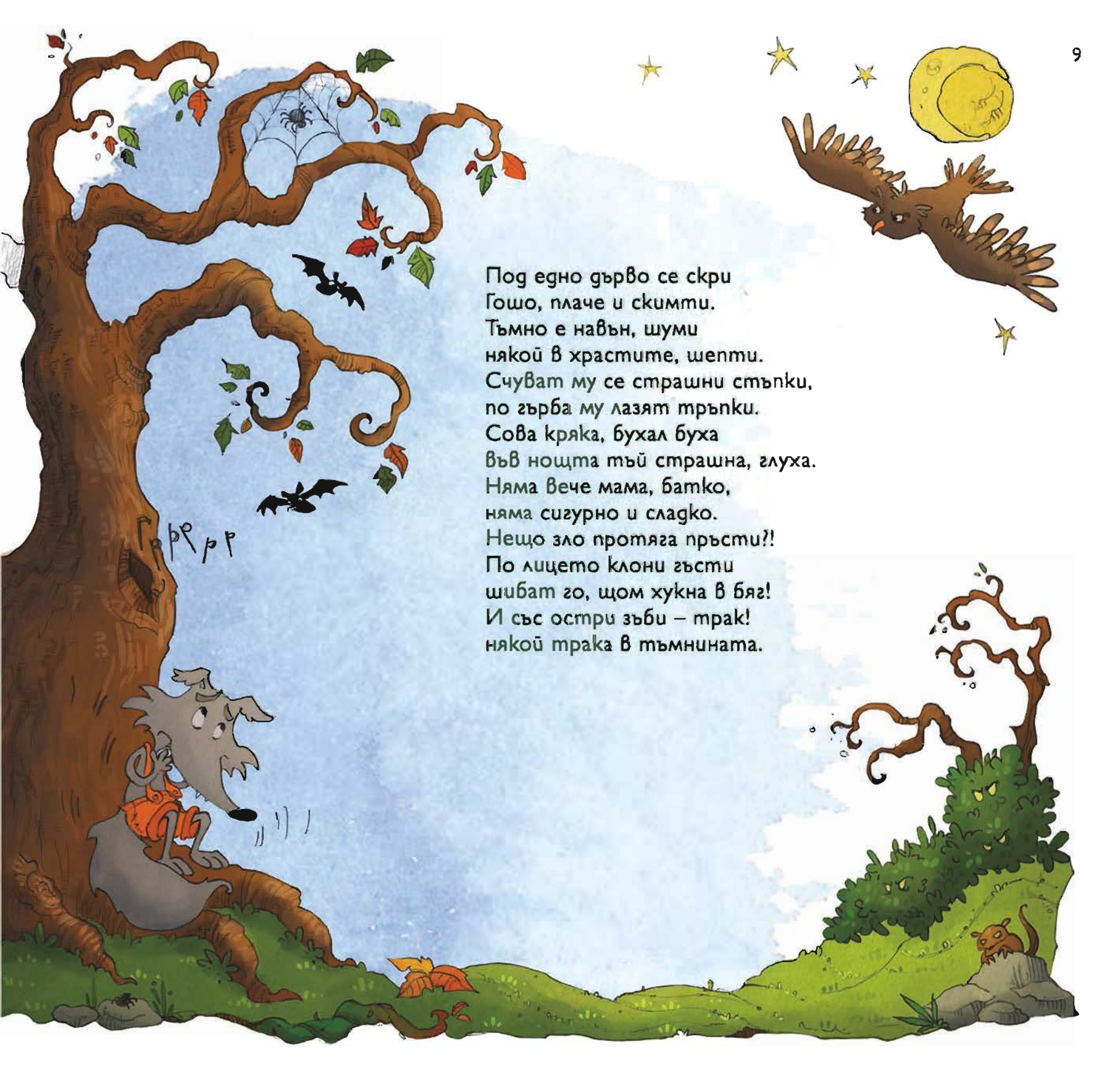
Почва да скимти, трепери,
очи пули кат' фенери,
бяга, тича през гората
на под майка си полата
иска само да се крие
и не може да убие
даже буболечка малка.
Абе, въобще, картинка жалка!

Майка му не издържа,
че не можеше с лъжа
тя пред другите вълчаци
и пред братята юнаци
Гошо все да оправдава.
Пък и как това да става,
като всеки вижда ясно
как във нищо по-опасно
да се включи той не може.

И накрая се наложи
майка му да го остави
сам във горските дъбрави.
Син не ѝ е вече той!
Вълк е, ама не е свой!
Шом е толкова страхлив,
глупав, смотан и плашлив,
нека се оправя сам.
Даже не е вълк, а срам,
при това май най-голям!

Под едно дърво се скри
 Гошо, плаче и скимти.
 Тъмно е навън, шуми
 някой в храстите, шепти.
 Счуват му се страшни стъпки,
 по гърба му лаят тръпки.
 Сова кряка, бухал буха
 във нощта тъй страшна, глуха.
 Няма вече мама, батко,
 няма сигурно и сладко.
 Нещо зло протяга пръсти?!
 По лицето клони гъсти
 шибат го, щом хукна в бяг!
 И със остри зъби – трак!
 някой трака в тъмнината.

И побягна от гората
Гошо наш със всички сили.
Бяга, бяга, боже мили,
цяла нощ, а после ден.
И накрая уморен
падна в бухнал храсталак.
Сгуши се страхливо пак,
но очички щом затвори,
и сънят го в миг пребори.
Съмна се. Денят дойде,
ама малкото вълче
все под храстчето лежи.
Хубаво, че тук се скри.

Най-накрая се пробужда
и усеща остра нужда
то от някаква храна.
Ала от къде, каква?
Как сега да си намери?
Страх го е, та чак трепери.
Но гладът не знае страх
и след много „Ох!“ и „Ах!“
той от храста изпъзвява,
мие се и се протяга.
Нещо трябва да направи,
та храна да си набави.
Но зад храста в тоя миг
чува се ужасен вик.

Гошо спира в страх примрял.
Иска да остане цял,
ала може би отзад
звяр се крие зъл, космат.
Идва да го изяде,
нищо, че си е дете.
Гошо чак от страх жуми.

Миг по-късно, я виж ти,
 махайки с крила, висок
 се показва млад гъсок, а зад него,
 като съска,
 се задава сива гъска.
 Бреј! Строени във редица
 крачат техните дечица.
 – Кој си ти? – Гъсокът спира,
 Гошо със очи фиксира.
 – Шо щеш в нашите земи?
 Казвай, казвай бързо ти!
 Гъската едва пристига,
 глас започва да надига:
 – Туј е вълк! Гладник опасен!
 Кръвожаден и ужасен!

Гошо гжафка и ръмжи,
 но отстъпва и се скри
 пак под храстчето обратно.
 Мисли си: „Невероятно!
 Да се крия аз от гъска.
 Та тя става за закуска!
 Ама много страшно грочи,
 а мъжът ѝ само крачи.
 Водят и деца, та значи
 трябва да ги ям и тях
 и ще стане як пердах.
 А пък да се бия с тях,
 честно, малко ме е страх!“

Но докато той се чуди,
стават работи по-други.
Вика хитрият гъсок
от блатата стар жабок.
Почва силно той да кряка
и пристигат в гъсталака
със различни намерения
купища от подкрепления.
Зайци три, една къртица,
бухалче и синя птица,
таралежи два с бодли,
в кал оваляни свини,
кон, магаре, шест мишока,
два озъбени слепока.

Храста те наобикалят,
Всички почват ум да дават,
Викат, крякат и крещат,
хич не могат да се спрат.
Да изгонят вълчо, иска
гъската и само пуска.
Да го бият, та да бяга,
таралеж един предлага.
Конят иска да го рита,
да го тъпче със копита.
И магарето предлага,
ама май не се налага,
че скимти под храста Гошо,
от страх чак му става лошо.

В този миг откъм реката
със бастунче във ръката
бавно, като се тантурка,
идва Баба Костенурка.
— За какво е туй събрание? —
пита тя. И със внимание
всички я наобикалят,
викат, скачат и се палят,
обясняват, че под храста
крие се злина опасна.
Костенурката поглежда
в миг под храста и нарежда:

– Ах, какво така уплаши
обитателите наши?
Та това е сал кутре,
малко, пухкаво дете.
Плаче то и се тресе,
че уплашихте го вие!
Виждате само как се крие!
Нямате ли капка срам?
Туѝ не ви е вълк голям!
Я ела насам, момченце,
малко хубаво кутренце,
и на всички разкажи
кой си и какъв си ти,
и защо тук до реката
криеш се под храсталака?

Ала Гошо го е страх,
чака да яде пердах
или някой да го рита,
да го тъпчат със копита.

Най-накрая с много мъка
костенурката измъква
Гошо изпод храсталака,
а ченето му все трака.
Страх изпълнил е сърцето
на вълчето малко, клето.
Костенурката застава
най-отпред и му подава
сбръчкана и стара лапа.

Да се крие тя не смята
и отново го попита
кой е и защо се скита
тук по техните поля
вместо в страшната гора.
Гошо вдига си главата,
мие си лицето с лапа,
всички бавничко оглежда
и в очите му надежда
мъничка проблясва в миг –
миг вълшебен и велик!

